

Palatul de hârtie

Al treilea volum din seria Familia Royal

Traducere din engleză de Deniz Otay

Capitolul 1

Reed

— Unde te aflai în seara asta între orele opt și unsprezece?

- De cât timp te culci cu prietena tatălui tău?
- De ce ai ucis-o, Reed? Te-a înfuriat? Te-a amenințat că-i va divulga idila tatălui tău?

Am văzut suficiente emisiuni cu temă polițistă, încât să știu că trebuie să-ți ţii gura când te află într-o cameră de interrogatoriu. Fie asta, fie rostești cele șase cuvinte magice: *vreau să fie prezent avocatul meu*.

Iar asta e exact ceea ce am făcut în ultima oră.

Dacă aş fi fost minor, nenorociții nici măcar n-ar fi visat să mă interogheze în absența unui părinte sau a unui avocat. Dar am opt-sprezece ani, deci mă consideră o țintă tocmai bună de vânat. Sau poate consideră că sunt destul de fraier, încât să răspund întrebărilor lor tendențioase fără ca avocatul meu să fie de față.

Detectivii Cousins și Schmidt nu par a se sinchisi de numele meu de familie. Nu știu de ce, mi se pare destul de reconfortant. Am trecut nestingherit prin viață pentru că sunt un Royal. Dacă intru în bucluc la școală, tata completează un cec, iar păcatele mele sunt date uitării. Fetele au stat mereu la rând să ajungă la mine în pat, ca să le poată spune prietenelor că și-au tras-o cu un Royal.

Nu că mi-aș dori ca fetele să stea la coadă pentru mine. În perioada asta, nu-mi pasă decât de o singură fată: Ella Harper. Și mă ucide lent gândul că a trebuit să mă vadă scos din casă cu mâinile încătușate.

Brooke Davidson e moartă.

Încă nu pot procesa chestia asta. Iubita materialistă a tatălui meu, cu păr blond-platinat, era teribil de vie când am plecat mai devreme din apartamentul ei.

Însă nu le voi spune chestia asta detectivilor ăstora. Nu sunt dobitoc. Vor răstălmăci orice spun.

Enervat de tăcerea mea, Cousins lovește cu mâinile masa de tablă dintre noi doi.

— Răspunde-mi, căcăiosule!

Pe sub masă, pumnii încep să mi se încleșteze. Îmi forțez degetele să se relaxeze. E ultimul loc în care ar trebui să mă pierd cu firea.

Colega lui, o femeie tăcută, pe nume Teresa Schmidt, îi aruncă o privire în semn de avertisment.

— Reed, spune ea cu voce blandă, nu te putem ajuta dacă nu cooperezi. Iar noi vrem să te ajutăm.

Ridic o sprânceană. Serios? Polițistul bun/polițistul rău? Presupun că s-au uitat la aceleași emisiuni la care m-am uitat și eu.

— Oameni buni, le spun calm, încep să mă întreb dacă aveți probleme cu auzul sau ceva de genu' ăsta.

Rânjind, îmi încrucișez brațele pe piept.

Respect Deja am cerut să-mi vină avocatul, ceea ce înseamnă că trebuie să așteptați până ajunge el ca să mă luați la întrebări.

— Putem să-ți punem întrebări, spune Schmidt, iar tu poți să ne dai răspunsurile. Nicio lege nu interzice asta. Poți chiar să ne oferi informații din proprie inițiativă. De exemplu, am putea face un progres dacă ne-ai explica de ce ai sănge pe tricou.

Rezist instinctului de a-mi trage o palmă.

— Am să aștepț până ajunge aici Halston Grier, dar vă mulțumesc pentru informațiile astea.

În încăperea mică se așterne tăcerea.

Cousins își scrâșnește în mod vizibil măselele. Schmidt doar oftează. După care ambii detectivi își dau scaunele în spate și părăsesc încăperea, fără să mai scoată vreun cuvânt.

Royal — 1.

Poliția — 0.

Exceptând faptul că, deși au renunțat în mod clar la a mă interoga, îmi respectă cerința cu vîrf și îndesat. În următoarea oră stau singur în încăpere, întrebându-mă cum dracu' a ajuns viața mea în punctul ăsta. Nu sunt un sfânt și n-am pretins niciodată c-aș fi. Am fost implicat în ceva bătăi. Sunt nemilos atunci când se impune.

Dar... ăsta nu sunt eu. ăsta care e tărât afară din propria-i casă cu cătușe la mâini. Care trebuie să vadă privirea cuprinsă de teamă a iubitei atunci când e luat și așezat în spatele unei mașini de poliție.

Până în momentul în care ușa se deschide larg din nou, claustrofobia s-a instalat deja, făcându-mă să fiu mai necioplit decât ar trebui.

Respect pentru omeni și cărți
— Ti-a luat ceva timp! mă răstesc la avocatul tatălui meu.

Bărbatul cărunt, de cincizeci și ceva de ani, e îmbrăcat la costum, în ciuda orei târzii. Îmi zâmbește cu compasiune.

— Ei bine, ia uite cine e binedispus.

— Unde e tata? întreb poruncitor, aruncând o privire dincolo de umărul lui Grier.

— E în sala de așteptare. Nu are dreptul să intre aici.

— De ce nu?

Grier încide ușa și se îndreaptă către mine. Pune servietă pe masă și-i desface încuietorile din aur.

— Fiindcă nicio lege nu-i poate împiedica pe părinți să poată depune mărturie împotriva copiilor lor. Dreptul la tacere se extinde doar asupra soților.

Pentru prima dată de când am fost arestat, simt că mi se face rău. Să depună mărturie? Chestia asta n-o să ajungă în instanță, nu-i aşa? Cât de departe au de gând polițiștii să meargă cu mizeria asta?

— Reed, inspiră.

Mi se strânge stomacul. Futu-i! Detest faptul că am trădat chiar și o fărâmă de neajutorare în fața omului ăstuia. Eu nu-mi arăt slăbiciunea. Niciodată. Singura persoană în față căreia am putut lăsa garda jos e Ella. Fata aia are puterea de a trece de barierele mele și de a mă vedea pe bune. Pe mine, cel adevărat, nu pe nenorocitul insensibil și rece pe care-l văd toți ceilalți.

Grier scoase un carnețel galben și un stilou din aur cu cerneală. Se aşază pe scaunul din fața mea.

— Voi face ca totul să se termine repede, îmi promite el. Dar, mai întâi, trebuie să știu cu ce avem de-a face aici. Din ce am reușit să scot de la polițiștii care se ocupă

Arunc priviri de jur împrejur, uitându-mă după camere de supraveghere sau echipament de înregistrare. Nu văd nicio oglindă, deci presupun că nu ne privește nimici dintr-o a doua cameră întunecată. Sau cel puțin aşa sper.

— Tot ce vorbim aici rămâne între noi, mă asigură Grier, văzându-mi expresia circumspectă. Nu ne pot înregistra. Privilegiul relației client-avocat.

Expir ușor.

— Mda. Am fost mai devreme la ea la apartament. Dar, la naiba! nu am ucis-o.

Grier aproba din cap.

— În regulă, spune el și notează ceva iute în carnet. Haide să ne întoarcem și mai în urmă. Vreau să-mi spui totul de la bun început. Spune-mi despre tine și Brooke Davidson. Niciun detaliu nu este prea nesemnificativ. Trebuie să știu totul.

Încerc să nu oftez. Minunat. Asta o să fie distractiv.

Capitolul 2

Ella

Dormitoarele fraților Royal se află în aripa de sud, în timp ce încăperile tatălui lor sunt în celalătă zonă a conacului. Așa că o iau la dreapta când termin de urcat scările și grăbesc pasul spre ușa lucioasă din lemn masiv a lui Easton. Nu răspunde la ciocănitul meu discret. Jur că băiatul acesta ar putea să doarmă și în timpul unui uragan. Bat la ușă puțin mai tare. Cum tot nu aud nimic, deschid ușa și-l găsesc pe Easton tolănit pe pat, cu fața în jos.

Mă apropii și-l scutur de umăr. Mormăie ceva.

Îl scutur din nou, copleșită de spaimă. Cum de încă doarme dus? Cum de a dormit în tot timpul haosului care s-a petrecut la parter?

— Easton! izbucnesc. Trezește-te!

— Ce-i? mormăie el, abia crăpând o pleoapă. Rahat, e timpul să plec la antrenament?

Se rostogolește, trăgând și păturile după el și dezgolind mai multă piele decât mi-aș dori să văd. Pe podea,

găseșc o pereche de pantaloni de trening și-i arunc pe pat. Îi aterizează pe cap.

- Ridică-te, îl implor.
  - De ce?
  - Fiindcă se prăbușește cerul pe noi, de-aia!
El clipește confuz.
  - Ce?
  - Treaba-i nasoală! urlu, după care inspir adânc, ca să mă calmez
- Nu funcționează.

— Ne vedem în cameră la Reed, bine? izbucnesc.
Probabil ghicește neliniștea de necontrolat din vocea mea, fiindcă se dă jos din pat fără să mai zăbovească. Prin fața ochilor îmi mai trece o bucată de piele dezgolită înainte să ies pe ușă.

În loc să merg în cameră la Reed, grăbesc pasul pe holul imens, spre dormitorul meu. Casa asta e ridicol de mare, ridicol de frumoasă, dar toată lumea dinăuntrul ei e atât de distrusă. Inclusiv eu.

Presupun că sunt o adevărată Royal.
Dar nu, chiar nu sunt. Omul de la parter e o reîmprospătare stridentă a ideii că nu fac parte din familia asta. Steve O'Halloran. Tatăl meu cel nu-tocmai-mort.

Mă cuprinde un val de emoție, genunchii mi se moaie și simt c-o să mă apuce o criză de isterie. Mă simt îngrozitor că tocmai l-am lăsat baltă acolo, la parter. Nici măcar nu am făcut cunoștință cu el înainte să mă răsucesc pe călcâie și să fug la etaj. E de la sine înțeles că și Callum Royal a făcut același lucru. Era atât de îngrijorat din cauza lui Reed, încât pur și simplu a izbucnit: „Nu mă pot ocupa de asta acum. Steve, așteaptă-mă aici“. În ciuda vinovăției care mă copleșește, îl alung pe Steve

într-o cutiuță din spatele minții, peste care trântesc un capac de fier. Nu mă pot gândi la el acum. Trebuie să mă concentrez la Reed.

În camera mea, nu mai pierd vremea și-mi scot ghiozdanul de sub patul imens. Întotdeauna îl țin într-un loc în care pot avea cu ușurință acces la el. Deschid fermațrul și respir ușurată, văzând portofelul de piele în care se află banii primiți de la Callum.

Când m-am mutat aici, Callum mi-a promis că mă va plăti cu zece mii de dolari pe lună, atât timp cât nu voi încerca să fug. Pe cât de mult am detestat conacul Royal la început, pe atât de curând am început să-l iubesc. În perioada asta, nu-mi pot imagina cum ar fi să locuiesc oriunde altundeva — aş rămâne chiar dacă n-aş primi un stimulent financiar. Însă, din cauza anilor în care am trăit fără bani — și a naturii mele suspicioase, în general —, nu i-am spus niciodată lui Callum să se opreasă.

Acum îi sunt veșnic recunoscătoare pentru acest stimulent. În ghiozdanul săta sunt suficienți bani, încât să mă pot întreține luni întregi, poate chiar mai mult.

Arunc ghiozdanul pe umăr și mă grăbesc spre dormitorul lui Reed, în același timp în care Easton ieșe pe hol. Părul său negru e împrăștiat în toate direcțiile, dar cel puțin acum are pantaloni pe el.

— Ce naiba se întâmplă? mă întrebă cu asprime, urmându-mă în camera fratelui său mai mare.

Deschid larg ușa de la dressingul lui Reed, scanând cu o privire frenetică spațiul generos. Găsesc ceea ce căutam pe un raft din spate.

— Ella? mă întrebă Easton din nou.

Nu-i răspund. Se încruntă, în timp ce mă privește trăgând pe covorul crem o valiză bleumarin.

— Ella! La naiba, ai de gând să vorbești cu mine?

— Când încep să arunc lucruri în valiză, nu mai e încruntat, ci deja se holbează la mine cu ochii cât cepele. Câteva tricouri, hanoracul verde — preferatul lui Reed —, jeansi, vreo două maiouri. De ce altceva ar mai putea avea nevoie... Åăă, boxeri, şosete, o curea...

— De ce împachetezi hainele lui Reed? strigă el, iar tonul său ascuțit mă întrerupe din panică mea.

Tricoul gri ponosit din mânile mele cade pe covor. Bătăile inimii îmi accelerează atunci când mă izbește din nou gravitatea situației.

— Reed a fost arestat pentru uciderea lui Brooke! izbucnesc. Taică-tău e la secția de poliție cu el.

Easton rămâne cu gura căscată.

— Ce mama dracului? exclamă el. Apoi continuă: a venit poliția cât eram la cină?

— Nu, după ce ne-am întors din D.C.

Cu toții am fost în D.C. mai devreme, să cinăm, în afară de Reed. Așa trăiește familia Royal. Sunt atât de plini de bani, încât Callum are mai multe avioane private la dispoziția lui. Probabil îl ajută și faptul că deține o companie care proiectează avioane, dar tot e absolut incredibil. Faptul că am luat avionul din Carolina de Nord până în D.C. în seara asta — ca să mergem la *cină* — e un semn de bogăție dementă. Reed a rămas acasă fiindcă îl dorea rana dintr-o parte. A fost înjunghiat la docuri serile trecute și a spus că analgezicele l-au amețit prea tare ca să poată veni cu noi. Dar nu era prea amețit ca să meargă să se vadă cu Brooke.

Doamne! Ce-a făcut cu adevărat în seara asta?

— S-a întâmplat acum vreo zece minute, adaug fără vlagă. Nu l-am auzit pe taică-tău urlând la detectiv?

Respect pentru oameni și cărti

— N-am auzit niciun căcat. Am... ah....

Văd o licărire de rușine în ochii săi albaștri.

— Am dat pe gât o sticlă de votcă în seara asta la Wade. Am venit acasă și m-am prăbușit imediat.

Nici măcar nu am energia necesară să-i țin morală că a băut. Dependența lui Easton e gravă, dar suspiciunea de *crimă* care planează asupra lui Reed e de un milion de ori mai urgentă în momentul de față.

Îmi încleștez pumnii. Dacă Reed ar fi fost aici acum, i-aș fi tras un pumn — atât pentru că m-a mințit, cât și pentru că a fost săltat de poliție.

Într-un final, Easton îintrerupe tăcerea copleșitoare.

— Crezi că el a făcut-o?

— Nu.

Dar, deși vorbesc încrezător, în secret sunt dată peste cap.

Când m-am întors de la cină, am văzut că Reed avea copcile scoase și sânge pe abdomen. Îi ascund aceste indicații incriminatoare lui Easton. Am incredere în el, dar nu e aproape niciodată treaz. Trebuie să-l protejez în primul rând pe Reed, pentru că cine știe ce ar putea să-i iasă pe gură lui Easton când e beat sau drogat.

Înghițind în sec, mă concentrez din nou la sarcina mea — aceea de a-l proteja pe Reed. Mai arunc la repezelă niște haine în valiză și închid fermoarul.

— Nu mi-ai zis pentru ce împachetezi, spune Easton cu frustrare.

— În caz că trebuie să fugim.

— Cine?

— Reed și cu mine.

Sar în picioare și mă reped spre dulapul lui Reed, la sertarul de șosete.

— Vreau să fiu pregătită în caz de orice, bine?

Respect pentru oameni și carte
Ăsta e singurul lucru la care excelez: sunt mereu pregătită să-mi iau tălpășița. Nu știu dacă se va ajunge la asta. Poate că Reed și Callum vor intra fluierând pe ușa din față și ne vor anunța: „Totul s-a rezolvat! Acuzațiile au fost retrase!“ Poate lui Reed nu-i va fi acceptată cauțiunea sau cum naiba se numește și nu va veni acasă deloc.

Dar, în cazul în care nu se întâmplă nimic din toate astea, vreau să fiu pregătită să fug din oraș cât ai zice pește. Rucsacul meu e întotdeauna pregătit cu ce-mi trebuie, dar Reed nu se pricepe la planuri ca mine. El e impulsiv. Nu gândește întotdeauna înainte să acționeze...

Înainte să ucidă? Alung gândul asta îngrozitor. Nu. Nu se poate ca Reed să fi făcut lucrul de care e acuzat.

— Pentru ce urlați atâta, fraților? se aude o voce somnoroasă dinspre ușa camerei lui Reed. Vă auzim de pe hol.

Gemenii Royal, în vîrstă de șaisprezece ani, intră în cameră. Poartă câte o pătură înfășurată în jurul taliei. Chiar nimeni din familia asta nu crede în pijamale?

— Reed a scos-o din schemă pe Brooke, le spune Easton fraților lui.

— Easton! spun indignată.

— Ce? N-ar trebui să le spun fraților mei că fratele nostru tocmai a fost arestat pentru crimă?

Atât Sawyer, cât și Sebastian expiră șuierând.

— Vorbești serios? întreabă Sawyer tăios.

— Tocmai l-au săltat polițiștii, șoptesc.

Easton pare să se simtă cam rău.

— Tot ce spun e că n-ar fi făcut-o dacă nu aveau niște probe împotriva lui. Poate e cu privire la...

Desenează un cerc în jurul abdomenului.